

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ sveder vsak in tretji četrtak meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravništvo „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 3. — Naznanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 2.

V Ljubljani, 19. januarja 1893.

Letnik VI.

Katol. polit. društvo v Ljubljani.

Poročilo tajnika g. Andr. Kalana o delovanju društva l. 1892 se glasi: Dne 3. jan. l. l. imelo je katol. polit. društvo svoj redni občni zbor z običajnim dnevnim redom. Na tem zboru so bili za vodstvo društva kot odborniki izvoljeni naslednji gospodje: dr. V. Gregorič, Andr. Kalan, Karol Klun, Ivan Peterca, Karol Pollak, Fran Povše, Lud. Ravnikar, dr. Ivan Šusteršič, Ign. Zitnik, vsi bivajoči v Ljubljani in g. Ant. Belec iz Št. Vida nad Ljubljano. Kot namestnika sta bila izvoljena gg. dr. Janežič in Fr. Peterca. Kot pregledovalca računov sta bila izvoljena gg. L. Gestrin in Jos. Pichler. Odbor ta se je konstituiral ter zbral predsednikom kan. K. Kluna, podpredsednikom vodjo Fr. Povše-ta in dez. sod. svetnika v pokoju Lud. Ravnikarja, blagajnikom g. Ivana Peterco, tajnika gosp. Andra Kalana. Na lanskem občnem zboru je bil bivši društveni podpredsednik Oton Detela, katerega je presvetli cesar imenoval deželni glavjarjem kranjskim, izvoljen soglasno častnim članom. Odbor je po

posebnem odposlanstvu deželnemu glavjarju sporočil soglasni sklep, ki je izrekel svojo zahvalo na tem odlikovanju ter izrekel, da se je v smislu katol. polit. društva vsikdar trudil za blagor slovenskega naroda.

Isti dan 3. jan. je imelo katol. polit. društvo svoj prvi društveni shod. Na tem shodu je poročal društveni predsednik kanonik Klun o tedanjih političnih razmerah vzlasti v državnem zboru ter pojasnoval delovanje slovenskih poslancev na Dunaji.

Dr. V. Gregorič je predlagal v tem smislu to-le resolucijo: Na shodu dne 3. jan. t. l. zbrani udje katol. polit. društva v Ljubljani izrekajo zahvalo svojim državnim poslanecem ter popolno zaupanje za njih možato in odločno postopanje v državni zbornici. — Ob enem pa odločno obsojajo nazore, katere je mladočeski državni poslanec dr. Gregr izjavil v svojem govoru, sosebno ker je našel ta govor tudi pritrjevalni odmev v napredno-narodnih slovenskih krogih.

Listek.

Jakobinska nevesta.

(Potast iz časov francoske preokupacije.)

I.

Ko se vrši naša povest, bili so za Francosko najburnejši časi, kar jih pomni zgodovina. V Parizu gospodarili so rudeči Jakobinci, na čelu jim siloviti Robespierre, ki so strahovali s svojimi ukazi vso Francosko. Po posameznih okrajih so spolnovali njih privrženci zvesto njihova povelja. Na stotine ljudij zrtvovali so vsaki dan po nedolžnem, zlasti duhovnikov in plemenitnikov. Dokaza za njihovo smrt ni bilo treba nobenega, dovolj bilo je, da je le kak jakobinec rekel, da so kraljevi privrženci.

V tem viharnem času sedeli sta v sobi nekega gradu v mestu Arras na Francoskem dve zenski. Mlajša bila je kacic 16 let stara, lepa in čvrsta; na njenih očeh bral se je pogum in odločnost, ako tudi solze v njih

niso naznanjale nič dobrega. Starejša bila je njena varuhinja, videlo se ji je na obrazu, da se boji za svojo varovanko Heleno pl. Kursy. Imela je vse pravice nad njo, Helena je ubogala zmirom njene navsote. Ali danes bile so vse prošnje in sveti zaman. — Helenina mati bila je naznanjena pri oblastvu kot kralju prijazna in državi nevarna. Po noči prisli so jakobinski stražniki po njo, odpeljali jo v ječo, kjer jo je pričakovala smrt pod sekiro, smrt na giljotini. Helena si ni vedela pomagati. Hotela je na vsak način rešiti mater, ali nezmožno dekletce, kam se hoče obrniti, nikjer ni upala najti milosti. Naposled sklenila je zadnji obupen sklep.

Neki kovač v mestu Arras je popustil, vnet za brezverske namene jakobinske, svojo kovačnico in se jel pečati s politiko. Njegova surovost, brezobzirnost in moč pomogle so mu, da se je povzdignil med jakobinci. V tribunalu sedel je na strani silovitega Lebon-a, od koder je strahoval vse mesto, tako da se se sedaj prebivalci mesta Arras s strahom spominjajo na to krvavo vlado. Do tega kovača Graniera hotela se je obrniti Helena.

Vodja Povše je na tem shodu govoril o novi trgovinski in carinski pogodbi, o kateri se je imelo tedaj razpravljati v državnem zboru. Ze tedaj nam je g. Povše solinčne in senčne strani nove pogodbe tako naslikal, kakor se sedaj kažejo v resnici.

Dne 3. marca se je pričel deželni zbor kranjski, katerega je v ime dežele pozdravil častni član in bivši podpredsednik našega društva Oton Detela ter pri tej priliki razvil zastavo starega slovenskega gesla, po katerem deluje vsikdar tudi naše društvo. V deželni odbor je bil izvoljen dr. Fran Papež, tudi član katol. polit. društva. Pripomoglo je tudi katol. polit. društvo mnogo k temu, da so se razjasnile razmere v dež. zboru kranjskem. Poslanci slovenski so se ločili po svojih političnih nazorih; kot člani katol. polit. društva združili so se v slovenskem konservativnem klubu gg: Detela, Dragos, Klun, Lavrenčič, Mesar, Ogorelec, Pakiz, dr. Papež, Povše, Stegnar, Zitnik.

Pečat lansnemu delovanju katol. polit. društva pa je vtisnil I. slov. katol. shod. Ni mi tu govoriti o važnosti katol. shodov; njih pomen lahko presojava po I. slov. katol. shodu. Reči smem to-le: Ako kedaj, so vzlasti dandanes potrebni katol. shodi, posebno potrebni pa še pri nas v Avstriji, kajli uprav gledé Avstrije izrekla je loža osodopolno besedo: Avstrijo moramo razrušiti z narodnostnimi prepri in boji. Sedanje razmere v naši državi kažejo jasno, kako da loži bujno zori ta sad, kako da se razdor vedno hujši javlja med posamičnimi narodi, kako da trpi pri tem Avstrije moč in ugled. Zunanje sovražne sile niso razrušile Avstrije, a v skrajno nevarnost ji je črv, katerega je z narodnostnimi

prepri zaredila loža v osrčju naše države. To nevarnost odvrnejo od nas jedino le krščanska načela pravice in bratoljubja, kakor jih zagovarja katol. cerkev. In jedino na podlagi krščanskih načel zagotovljen je tudi nam Slovincem naš obstanek.

Z ozirom na vse to je odbor katol. polit. društva, iz čegar srede se je rodila misel za I. slov. katol. shod, stel si v dolžnost z vsemi silami delovati na to, da se ta shod izve kar moč lepo in uspešno. Ker pa je bilo sklenjeno, da se shod skliče za vse slovenske pokrajine, tedaj se odbor katol. društva valed svojih pravil, ki so veljavna samo za našo deželo ni mogel oficijelno kot tak udeleževati priprav za katol. shod; vendar pa so vsi odborovi člani vstopili v osnovalni odbor za I. slov. katol. shod ter mu bili zelo delavni udje.

Med drugim je sklenil osnovalni odbor za I. slov. katol. shod snovati po deželi pripravljaina zborovanja pred katol. shodom in pritrjevalna zborovanja po katol. shodu, katera je većinomoma prirejevalo katol. polit. društvo.

Taki shodi so bili v Šmaritji pod Ljubljano, v Moravčah, v Škofjiloki, v Ribnici, na Brezju, v St. Petru, v Cirknici in na Vrhniki.

Po katol. shodu smo imeli shod katol. polit. društva v Dobu dne 9. okt. l. l. Predsedoval je shodu društveni podpredsednik vodja Povše. Dnevni red je bil: Nagovor predsednikov, »I. slov. katol. shod,« govoril dr. Šušteršič, »o katol. zavesti« govoril g. Ivan Kalan, »o tisku,« govoril g. A. Kalan.

Vsprejeta je bila resolucija, s katero se shod pridruži sklepom I. slov. katol. shoda, izreka neomejena vdanost pokrovitelju katol. shoda ter obsoja cerkvi kato-

•Torej hočete na vsak način, draga Helena, to poskusiti?« vpraša po dolgem molku Genovefa svojo varovanko.

•Draga moja, kaj moreš še dvomiti o tem? To je moj poslednji up. Morebiti rešim življenje svoji materi in sedaj naj se še obotavljam?« odgovori Helena.

•Ali, ljuba moja, vi ne veste, kaj počnete, vi ne poznate teh ljudi! Te pošasti!« svari jo Genovefa.

•Da, jaz vem, da vse lahko storé, vem, da je življenje moje matere v njih rokah, . . . to mi je dovolj . . . Sicer pa, Genovefa, ako se bojiš z menoj iti, pojdem sama!« odvrne odločno Helena.

•Jaz, gospodična, grem povsodi z vami!« odgovori Genovefa.

V svilnati plašček zavita, s priprostim klobukom na glavi, šla je Helena, spremljana od Genovefe, po zapuščenih mestnih ulicah. Prej tako živahno mesto bilo je sedaj vse mrtvo. Hiše velikašev so bile zaprte in pajek je predel svoje mreže po oknih najbogatejših meščanov. V napol zaprtih prodajalnicah ni bilo že skoro nič blaga in tudi nič kupcev. Pred hišami rokodelcev se niso več razgovarjale žene in deklice in pletle nogovic. Le sem in tja privalila se je četa pijancev in motila s svojimi razbojniškimi pesmami smrtno tihoto.

Helena in Genovefa prišle sta v kovačnico Bruta Graniera. Videlo se je takoj v vsem, da je brez pravega gospodarja. Peči bile so mrzle, naklo zarjovelo, mehovi raztrgani. Genovefa odprla je duri in stopile sta dalje. Steklenice za vino in pivo stale so razstavljene po mizi, samokresi in puške ležale so po tleh. Granier sedel je pri oknu in skušal brati jedno tistih strahovitih pisanj, ki so prihajala vsak dan iz Pariza po okrajih.

Ko so vrata zaškripala, se je obrnil in gledal, kdo pride. Helena stopila je sama naprej k mozu, od katerega je bilo odvisno življenje ali smrt njene matere.

•Kaj hočeš od mene, državljanka!« vprašal jo je kratko.

•Prosim gospod!« . . .

•Kaj je to? . . . S kom misliš, da govoriš? Kaj?« zadril se je Granier.

•Državljan, odpuščenje jaz sem hči gospe plem . . . te meščanke Kursy, ki je bila preteklo noč vjeta, in prišla sem pros

•Kaj je potem?« pretrgal je Granier besedo. Helena ni mogla najti besedij, na katerih je viselo življenje njene matere.

•Njeno življenje izprosit pri tribunalu.«

•Nič drugega, ko to?« odvrne zaničljivo Granier, »saj res, jaz poznam tvojo mater, državljanka!«

•Torej vi jo poznate? Smem upati? Saj veste, ona je bila najboljša, najdobrotljivejša in usmiljenejša izmed vseh žen v mestu. Nihče ni nikoli zastonj prosil njene pomoči!«

•O, ha, ha, koliko besedij! Vedi, državljanka, vse te besede: milosrčen, dobrotljiv, usmiljen, vse to diši po starem in je strašno plemenitaško. Ljudje so od sedaj vsi med seboj jednaki, nikomur ni več potreba skazovati usmiljenja, draga moja! Minuli so časi, ko so lepe gospe, katere so iz zlatih posod jedle in ležale na svili, mislile, kdo ve kaj so storile, ako so jeden dolar vrgle tja, kjer je stradala kaka revna družina Vojska grajščinam, mir kočam; to je naše geslo Sicer pa, ko sem rekel, da jo poznam, sem menil njeno mi-

liki in narodu slovenskemu sovražno postopanje narodno-napredne stranke.

Teden pozneje dne 16. okt. je bil shod v Smarjii. Predsedoval mu je vodja Povše, ki je razpravljaj gospodarske razmere in pojasnoval namene katol. polit. društva, tajnik društva je govoril: »o I. slov. katol. shodu«. Knezoškofijski tajnik g. Jos. Šiška »o katol. zavesti«. Izrazila se je resolucija v istem smislu kakor v Dobu.

Dne 30. okt. je bil shod katol. polit. društva v Kamniku. Predsedoval je shodu kanonik Klun omenjajoč vrline Kamnika in njegovih prebivalcev. O »I. slov. katol. shodu« je govoril dr. Ivan Susteršič, »o katoliški zavesti« velečastiti gospod Fr. Gornik, župnik neveljski, vodja Povše o preosnovi davkov, in o liberalizmu društveni tajnik. — Resolucija se je sprejela, kakor v Dobu.

Ni skoro moči popisati, kako veličastno so se vršili ti shodi, kako mnogostevilno so se zbirali moze in s kakim zanimanjem so poslušali razne govornike, kako navduševalno so pritrjevali raznim predlogom.

Minulo leto je zapustil deželo kranjsko Andrej baron Winkler, mnogoletni deželni predsednik. Odbor katol. polit. društva se je poslovil od njega v posebni deputaciji. Tudi novemu vodji deželne vlade baronu Viktorju Heinu se je poklonil odbor katol. polit. društva dne 1. nov. po odposlanstvu gg Kluna, Povšeta in Ravnikarja. G. predsednik je pojasnil namene društva, ter izrazil nadejo, da bo de o pri deželnem predsedništvu našlo pravo ocenitev svojega patrijotičnega delovanja. G. dvorni svetnik je odgovoril, rekoč: »Vem, da katol. polit. društvo zmerom lojalno in patrijotično deluje. Jaz poznam važnost tega velikega društva, ki se razteza med slovenskim

ljudstvom po celi deželi in sem prepričan o lojalnosti slovenskega naroda, o kateri resnično poje pesnik: Hrast se omaje in hrib, zvestoba Slovincu ne gane. Sprejmite zagotovilo, da bodo gospodske ravno tako kakor prej tudi slej blagohotno ravnale društvu nasproti in da je bom, kar zadeva mojo osebo, podpiral tudi jaz.« — Odbor je imel v minulemu letu 21 odborovih sej, katerih so se vdeležili večinoma vsi v Ljubljani bivajoči člani.

Število udov se je pomnožilo za poldrugisto članov. Glasilo društva »Domoljub« tiska se letos v 8000 iztisih.

Za take lepe vspehe moramo gotovo biti Bogu hvaležni, a truditi se moramo tudi v prihodnje, da društvo vedno krepkeje napreduje.

Pred vsem treba dandanes društvene uredbe. — Liberalizem se še vedno razširja, šola mu je še vedno v oblasti in znana je beseda socialista Liebknechta: Skozi šolo vodi najpripravnejša pot v vas.

V gospodarskem oziru liberalizem razjeda kakor rak jedro malega moža. Razprodaje zemljišč, vedno se množeče izseljevanje, — vse priča, da nazadujemo. Ne dovolj, tudi v d u š e v n e m oziru on krađe. V ime liberalizma se zidajo gledišča na deželne troške.

Vse hoče kapit. liberalizem imeti za-se, to je res pravi drugi Heliogabal, ki je rekel: Jaz hočem biti dedič sam za seboj. Temu nasproti treba res pravih liberalcev, ki vsakemu svoje dadé — je pa vzgaja le krščanstvo, pristno ohranjeno v katoliški cerkvi. Na tem temelju sloni tudi naše društvo in v tem je njegova moč, v tem njegova bodočnost.

Mi ne begamo za jednodnevnimi vspehi — v tem je veli k liberalizem. Ta se pa spreminja kakor moda,

ljenje. Njej se smilijo cerkve in črnosuknarji, videli so jo celo ob smrti Kapeta (tako so imenovali kralja Ludovika XVI., katerega so umorili 31. januarija 1793) jokati . . . ne taji mi tega, jaz to za gotovo vem.

»Državljan . . .« jecljala je Helena, potrta vsled tega govora Granierovega.

»To še ni vse! Tvoja mati pošiljala je svojemu bratu, izseljencu in zavezniku avstrijskemu, denar. Ali si upaš to tajiti?«

»Ali meščan, moj strijc se je izselil, da bi si rešil življenje! on živi v Nemčiji v največji revščini, in je li hudodelstvo pošiljati mu pomoči?«

»Da, državljanka! To je hudodelstvo! Francozinja ne sme družih prijateljev imeti nego svobodne republikance! Tvoja mati je postave prekršila in v tem smislu bodem jaz govoril pred tribunalom!«

»Gospod — državljan!« zaklicala je Helena in padla s sklonjenima rokama pred nekdanjega kovača, »prekličite te grozne besede! Ne bodite brezsrčni! Ne končajte mi srca s tem, da mi umorite mater! Bodite dobrotljivi in usmiljeni! Vi tukaj vse premorete, imate oblast govoriti za življenje ali smrt. Porabite svojo moč in rešite mi nedolžno mater! Jaz vas bodem častila in za vas molila . . . Tudi vi ste oče, v imenu vaših otrok vas prosim, ne zavrzite me! Saj moja mati ni domovini nevarna; mi živimo tiho v medsebojni ljubezni, in ako hočete, državljan, damo vse premoženje državi. Jaz bodem srečna, ako bodem imela svojo jedino prijateljico, svojo mater . . . Za božjo voljo, usmilite se me in ne zavrzite me!«

Tako je govorila zdihujoča Helena, ali trdi jakobinec ostal je neizprosljiv.

»Ali tvoje premoženje se ni zaplenjeno?« vpraša čez nekoliko časa Granier.

»Ne«, odgovorila je začudena, »imamo še hišo.«

»In druga posestva? Kursijsko posestvo, Valska pristava, Dourijski travniki, St. José-aki gozdovi?«

»Vse to je še naše!«

Obličje Granierovo je bilo mahoma milejše, začel je Heleno opazovati in nato je rekel:

»Poslušaj, jaz ne obljubim ničesar, ali počakaj do popoldne, hočemo videti.«

»O gospod, smem upati?«

»Bodemo videli . . . Jaz se nič ne obljubim . . . pojdi državljanka! Ali stoj, ne pozabi preskrbeti vina, tistega starega, in kozarcev. Jaz bodem še jednega prijatelja pripeljal seboj. Na svidenje, državljanka!«

Helena šla je z Genovefo domov. S strahom in upom premišljevala je vsako besedo, katero je izrekel Granier. Ko je stopila v sobo, kjer je bila poprejšnji dan videla še svojo mater, polile so jo solze in vzdihnila je:

»Ali se bodemo še kedaj videli? Genovefa, ali bodemo še kedaj zvečer skupaj brali? Ali se bode povrnila mati? Moj Bog! Moj Bog! Usmili se me!«

»Draga gospodična: Gospod je dober, on ne bode pustil, da bi se mater izgubili in tako postali prava sirota. In potem se je ta Granier za vas zanimal . . . vse je tako naravno . . . in Granier premore pri tribunalu vse, dobro in slabo.«

in liberalcem se tudi godi tako kakor možu, ki je za svojo gospo kupil klobuk, ter teče z njim po cesti domov. Kam tako hitro? Domov, kupil sem zeni klobuk, a bojim se, če grem počasi, dabo med tem že zopet nova moda.

Tako se prelevlja liberalizem ter si je dosleden samo

v nedoslednosti. Katoličan pa hodi varno in dosledno svojo pot vedoč, da i časnemu blagru šloveskemu podlaga so načela krščanstva. Tem načel oklepajno se vsikdar tudi mi pri kat. polit. društvu, katerega delovanje mili Bog blagoslovijaj tudi v tekočem novem letu!

Kaj je novega po Slovenskem?

Iz Domžal, 16. januarija. (Umor in poskušeni samoumor): Dané 12. januarija svečer zgodilo se je strašno sločinatvo v Preserjih, župnija Holmec. Posesnik Debevc se je zadnja leta silno hudo vdal nesrečni igri. Večkrat je kar stotine zaigral jedne samo noč. Sevó, pridna žena in skrbna gospodinja k temu molčati ni mogla. Zšel se je prepir in krag v hiši. Omenjenega večera je mož zopet slabe volje domov prišel; žena sluti, da bode zopet vrišč in kletev, zato reče dekli, da naj gre k sosedu v vas. A gotovo uboga žena tega ne bi bila rekla, ko bi bila revica pač vedela, kaj hudobni mož goji v svojem sreč. Komaj dekla odide, xgrabi mož ženo pred ognjiščem, jo vleče v „kevderc“ („kevderc“ imenujejo tukaj malo sobo-spalnico) in tamkaj jo vrže na tla in jo začne neusmiljeno daviti. Žena, sicer močna in čvrsta, vendar svojega krutega moža ne more strahovati; ona sledajš obnemore, mož jo

le še davi in jo nezavestno pusti na tleh, skoči hitro po britvo ter jej od zadaj skoro polovice vratú preré. Žena se je gotovo vsled zadane rane morala prebuditi, ker je imela jedno roko vso krvavo, reva si je najbrž hotela kri ustaviti. Po dovršenem tem strašnem dejanju se mož vleče v posteljo, kakor bi se ne bilo nič zgodilo, pred njim pa leži mrtva žena, vsa v krvi. Čez nekaj časa pride dekla domov, in ker je bilo že vse temno, se tuži ona podá k počitku; otroci namreč so že poprej pospali. — Drugo jutro zapové gospodar dekli, da naj saneti ogenj in naj hitro skuha kosilo. Dekla mu odgovori, da bo pač zakurila, a kosilo da naj skuha jo mati. Gospodar se na to čisto bladnokrrno odreže: „Ona (žena) ga že ne bo kuhala!“ Ker gospodinja le ni iz kevderca, gre dekla pogledat, kaj da je, in glej! O strah in groza! vsak za vratmi leži mrtva gospodinja in okoli njej smrznjena

•Da, lahko se zgodi! Če mi on mater reši, bode najboljši prijatelj, najdražji dobitnik in morebiti pride čas, ko mu bodem lahko pokazala svojo hvaležnost!•

•O da bi Bog tako hotel!•

II.

Nekoliko ur je za tem preteklo. Helena sedela je vsa v skrbeh poleg praznega naslanjača svoje matere. Njene oči kazale so, koliko trpi zaradi nje. Vse njeno mišljenje bilo je pri njej, ki vjeta brez dvoma v globoki ječi zablja svojo nesrečo in misli le na svoje zapuščeno dete.

•Moj Bog•, rekla je, ko se je je zopet polastila brezmejna žalost, •ako je ne morem rešiti, ako mi je ta mož zopet ne dá, prosim te le za jedno milost, daj, da skupaj umrjéva; ne pusti me same na svetu, združi me z njo in jaz te bodem vedno hvála!•

Zdajci se zaslišijo težki koraki po stopnicah. Nekdo potrka. Helena hiti odpirat vrata in noter stopil je Brut Granier, katerega je spremljal neki mladenič. Helena hitela je kovaču z zaupanjem nasproti, saj mladej deklici je up in obup tako blizu skupaj.

•Državljan, prinašate li dobro poročilo? Bodem li videla zopet svojo mater?• vpraša v jedni sapi Helena kovača.

•Tihó, tihó, draga moja!• rekel je Granier, •počakaj, je še čas. Ti, Leonida, vsedi se tukaj poleg državljanke. Kje pa je vino, katero sem bil zahteval?•

•Tukaj, takoj!• odgovorila je Helena, ko je ravno Genovefa vstopila s steklenico in tremi kozarci na srebrnem podnožniku. Videti je bilo Granieru in njegovemu mlademu tovarišu, da sta s tem zadovoljna.

•Državljanke, mi se moramo sprijazniti! Tukaj ti predstavljam Leonida Bruta Kristida Graniera, svojega sina. On ni plemenitas, kakor tvoji prejšnji prijatelji, ampak prost republikanec, pravi domoljub, znan po vsem mestu.•

Helena pogledala je še-le sedaj Leonida, sina Granierovega. Bil je še precej lepega obraza, ali pogled bil je vsled zgodnjega pohajkovanja in krute prodrznosti neprenesljiv. Takoj jo je rudečica obšla in obrnila se je proč. Med tem je stari Granier hitro pregledal vse pohištvo, krasne okvire, zlate svečnike, lestence itd. in ko je vse to kakor kak cenilec precenil, rekel je Heleni:

•Državljanke, ti veš, da sem le na tvojo prošnjo prišel semkaj, kak drugi manj znani domoljub bi postal vsled tega sumljiv; zato upam tudi, da mi bodeš hvaležna. Ti veš, da jaz lahko rešim tvojo mater.•

•Gospod, rešite mi mater! Govorite samo, kaj mi je storiti!•

•Le počasi, počasi! Jaz ti sedaj nekaj nasvetujem: ako ti bo to po volji, bode tvoja mati v malo dnevih rešena, ako ne, bode jutri . . .•

Pri zadnjih besedah je Helena obledela.

•Govorite, državljan!• rekla je s tresočim glasom, •govorite, naj bode že, kar hoče, jaz hočem storditi!•

•Lepo moje dekle, ti se moras z mojim sinom Leonidom omožiti; s tem pogojem bodem jo rešil, sicer pa bode že danes obsojena in jutri . . . umorjena.•

Helena bila je vsa potrta, ni vedela, je-li so sanje ali je resnica. Glas Granierov, ki je bobnel kakor grom nad njo, prepričal jo je, da je ta trenotek resen.

njena kri. Luč jej pade iz roke in vsa preplašena, z rokami plakajoča in z velikim krikom leti k drugemu sosedu, kjer je bila gospodinja doma, in ne more drugega povedati, kakor: „O jej, o jej, o jej, mrtva je, zaklana je!“ Nestrpno so ljudje vpili nad njo: „Kdo je mrtev?“ — „Oh, naša gospodinja, naša gospodinja!“ Cela vas je bila po koncu in vse se steka k Debečevci hiši, vse sili noter. V veži, v kleti in pred hišo je vse jokalo in plakalo; mož pak je v hiši pri peči na klopi ležal, ne zmenec se za vse očitane in smerjanje, v roki držeč ostro britvo, s katero si je že dvakrat ranil na vratu. Ko se zopet pripravlja, da bi z britvo potegnil po vratu, skoči hitro k njemu čvrat mladenič in mu s silo istrga britvo iz roke. Celi dan so ljudje iz bližnjih in oddaljenih vasi hiteli gledat nesrečno mrtvo ženo, ki je še vedno z zavihanimi rokavi ležala na tleh, kakoršna je bila namreč predvečer pri ognjišču. Po odhodu komisije so jo prenesli v mrtvašnico in jo v soboto dopoldne pokopali med glasnim jokom sorodnikov in nedolžnih njenih otročičev. Pokojna je bila stara le nekaj čez trideset let. Bila je prav tiha, skrbna in čvrsta gospodinja in mati čveterih otrok, najstarejše je staro šest let in najmlajše komaj eno leto. Kaj pa njen mož? Kot fant je bil seló skromen in varčen, v zakonu pa se je preveč vdal nesrečni igri. O, nesrečna igra! Zdaj je morilec v ljubljanski bolnišnici, in ko okreva, potem gotovo ne odide zasluženi kazni.

S Koroškega. (Raznoterosti.) „Domoljub“ je že omenil, da je vis. ministerstvo za notranje zadeve ukazalo celovškemu mestnemu odboru, da mora sprejemati tudi slovenske dopise, ter nanje tudi slovenski odgovarjati. Nad to povsem pravično naredbo pa je nastal med našimi nemškimi prenapetneži silen krik, češ da ne gré, da bi imel magistrat „nemškega“ (??) Celovca se tudi pečati s — slovenščino!! Koliko je Celovec „nemški“, vidi se najbolj ob tržnih dnéh, ko po mestnih ulicah slišiš malone izključno le slovenski govoriti! Sklicevali so tudi shode, ki naj oporekajo omenjenemu ukazu, a obnesli so se ti shodi prav slabo! Celovski mestni očetje pa so v svoji seji dné 10. t. m. sklenili, da oni vladni naredbi ne bodo več ugovarjali! Bi jim tako nič ne koristilo! —

Slovenske posojilnice na Koroškem jako lepo napredujejo! Sedaj imamo že sedem najst. takih narodnih zavodov. Na novega leta dan je začela namreč poslovati 17. slovenska posojilnica koroška v Št. Lenartu pri sedmih studencih. Slava! — Z novim letom je nehal izhajati nemško-konservativni list „Kärntner Volksblatt“, ki Slovencem ni bil posebno prijazen. Zató Slovenci prav nič ne žalujejo nad njegovo „smrtjo.“ Pač pa je žalostno, da si tako imenovana nemško-konservativna stranka niti tega jedinega svojega časnika ni mogla vzdržati! —

Celovski porotniki so v zadnjem svojem zasedanju decembra meseca obsodili dve malopridni ženski na smrt.

»Pet minut dam ti časa za premislek. Druge besede nočem slišati iz tvojih ust, kakor da ali ne!«

»Ne bode vam treba čakati na odgovor«, rekla je resno, »jaz vam obljubim, da hočem biti žena vašemu sinu, izpolnite le vi brzo svojo obljubo!«

»Jaz ti prisežem, da bodem na dan vajine poroke izpustil tvojo mater.«

»Gospod«, rekla je nevoljno Helena, »zakaj me hočete še dalje pustiti v toliki stiski, dajte mi jo še danes nazaj, ker to lahko storite. Jaz vam prisežem in hočem ostati zvesta.«

»Kaj ne, da mi potem čez mejo uideta in se moji neumnosti v pest smejita, in potem postane ubogi Leonida še pred poroko vdovec. O ne! To se ne bode zgodilo! Poglej, danes je prvi; v osmih dneh sta lahko poročena in tvoja mati bode takrat izpuščena!... Sedaj pa, kje imaš rojstni list in kako se imenuješ?«

»Helena«, odgovorila je deklica.

»Helena, to svetniško ime iz starih časov mi ni prav nič všeč... Prekrstili te bodedo, kakor smo Leonida, ki se je bil popreje imenoval Anton; ti se boded odslej imenovala Klelija Lukrecija Granier.«

Te besede, posebno pa novo ime zabolelo je jako Heleno; zdelo se ji je, kakor da prihaja sedaj v novo žalostno življenje, v katerem se bode morala odreči sladkim nadam za prihodnost; vendar ona je pregnala vse te pomisleke in sprejela rada tudi tu trdi jarem za rešitev svoje matere.

»Ali smem vsaj«, vprašala je zopet »vsak dan obiskavati mater v ječi?«

»Bodedo videli.«

»Vsaj vidite, državljan, da sem se jaz vam popolnoma udala v vsem, kar ste zahtevali od mene, prepustila sebe in vse premoženje, in prosim le za to milost, gotovo mi je ne odrečete.«

»Dobro, za to prosi Leonida, on veliko premore pri državljanu Lebou!«

Helena pogledala je Leonida, in srečala se je z njegovimi očmi. On je bil sicer sprejel to ženitveno pogodbo od svojega očeta le vsled tega, ker je upal, da bodeta obogatela on in oče. Ko je pa videl Heleno, kako je lepa in blagega srca, kako žaluje za materjo, začeli so se v njem buditi nežnejši čuti, jel jo je ljubiti in želel si je je zaradi nje same.

»Gospodična . . . državljanka . . . jel je jecljati, jaz bodem vse storil, kar je v moji moči, da vam prekrbim to dovoljenje.«

»Dobro, Leonida, prikupiti se moraš; jaz bodem sel in skrbel, da se tudi napišejo te pogodbe. Pojdi torej z menoj!« Nato sta odšla.

Genovefa je takoj na-to prišla v sobo.

»Genovefa, zopet jo bodedo videli, ona je rešena!« rekla je Helena.

»Bog bodi zahvaljen, sveta Božja porodnica in dobri Granier . . .!«

»Da, on jo bode rešil s tem pogojem, da se omožim z njegovim sinom . . .«

»Kaj!? Vi z njegovim sinom . . . To ni mogoče! Helena plemenita Kursy s tem tolovajem, morilcem, ki je tirjal in zakrivil v jakobinskem klubu smrt toliko nedolžnih ljudi! Ne, to je že greh samo na to misliti . . .!«

»In ako se ne omožim, umrje mati!«

Jedna je bila zastupila svojega moža, druga pa vrgla svojo hčerko v Dravo, da bi dobila njeno premoženje 1000 glđ. — Okoli novega leta je padlo veliko snega,

sedaj pa imamo hud mraz. Tudi Vrbsko jezero je že zamrznilo.

Gospodarske in obrtnijske stvari.

Vzajemno podporno društvo v Ljubljani.
V Ljubljani se je osnovalo vzajemno podporno društvo. To društvo je denarni zavod, ki ima namen buditi varčnost pri ljudeh in jim dajati v potrebi kredit ali posojila. To društvo je registrovana zadruga z omejenim poroštvom in razpada v odseke, ki trajajo po 7 1/2 leta. Vsako leto se prične nov odsek in vsak član je ud tistega odseka, ki se je osnoval v onem letu, ko je član pristopil društvu.

Deleži znašajo po 195 glđ. Vsak vdeleženec mora vsaj en delež vzeti. Plačati mu pa ni treba vseh 195 glđ. na enkrat, ampak vsaki teden samo 50 kr., tako da v 7 1/2 leta to je v 390 tednih vplača ravno 195 glđ. Po 7 1/2 letih dobi izplačan svoj delež in pa dobiček; računati se sme najmanj pet od sto. Ako bi kedo ne mogel plačevati vseh 7 1/2 let, tedaj se mu dovoli nov obrok ali pa se mu izplača tri četrtine vplačanega denarja takoj, zadnja četrtina pa — če ni izgube — po preteku 7 1/2 leta. Poslednje se zgodi tudi takrat, če kedo umrje, preden je poteklo

7 1/2 leta. Tako skrbi društvo, da ljudje z vplačevanjem 50 kr. vsak teden v nekaterih letih dobijo pribranjena dobra dva stotaka za en delež. Vzame pa tudi kedor hoče več deležev, in kolikor ima deležev, tolikrat po 50 kr. plačuje na teden. — Za pristop je treba plačati 1 glđ. vstopnine za vsak delež. — Drugi dobiček, ki ga imajo udje vzajemnega podpornega društva, je pa ta, da ima vsak član takoj, ko je vplačal prvih 50 kr., pravico zahtevati posojilo 200 glđ. ali če ima več deležev, tolikrat po 200, kateri se mu izplačajo, ako dá zato potrebno varnost, da zastavi n. pr. svoje posestvo, zavarovalnico, pobotnico itd. ali da dobi zanesljivega poroka. Tega dolga pa dolžnik ni treba skupaj vrniti, ampak za vsakih 100 glđ. dolga plačuje na teden po 14 kr. Ako torej vdeleženec vzame na posodo 200 glđ., plačuje na teden 50 kr. za delež in dvakrat po 14 kr. to je 28 kr. za dolg, torej 78 kr. na teden; čez 7 1/2 leta je on ves dolg plačal, dobi pa že izplačan dobiček od svojega deleža. Kedor se oglasi za

•Moj Bog, kaka usoda, kolika nesreča!•

•Uboga gospa bi gotovo rajši umrla, nego to dovolila!•

•Ne, Bog varuj samo to misliti, rajši molim za me, Genovefa, da ostanem trdna v vsem, kar me zadene . . .•

•Gospodična, Leonida prihaja, kaj hočeva storiti?• rekla je Genovefa, ki je k oknu stopila, da bi si solze obrisala.

•Notri ga pustiva!• odvrne Helena.

Nekoliko pozneje stopil je Leonida v sobo. Vzel je list iz žepa in ga ponudil Heleni.

•Tukaj je dovoljenje, da smete obiskati svojo mater, kadar hočete. Lahko greste takoj!•

•Gospod, lepo se vam zahvalim!•

•Ne, ni potreba. Ob enem vam naznanim, da je bila tožba proti materi umaknjena; ona bode morala sicer še nekaj dni ostati v ječi, a pred sodišče ne pride. Sedaj moram iti, ker moram v klubu staviti važne navete. Ali naj vas spremljam do ječe?•

•Ne, ni potreba, jaz bi najrajše videla, da pojdeva same s Genovefo.•

•No, naj bode, ako že odklonite moj predlog. Jutri pridem zopet. Na svidenje!•

•To je torej, gospodična, vaš zenin!• rekla je Genovefa, ko so se vrata zaprla za Leonidom.

•Da, draga moja, ali mati moja je rešena! Vse se mi danes boljše zdi v primeri z večerajšnjim obupnim stanjem. Sedaj pa pojdiva k materi v ječo!•

III.

Dnevi tekli so žalostni in počasi. Markiza, mati Helenina, bi gotovo ne bila dovolila v toliko žrtev svojega ljubljene otroka, ko bi ne bila prepričana, da je potem hčerino življenje v isti nevarnosti, ko njeno. Sicer bi bila stokrat rajše umrla, kakor privolila v tako možitev.

Helena pa se ni nikoli izdala, kak boj se bojuje v njenem srcu. Materi kazala se je vedno vesela. Le postelja pričala bi bila lahko o njenih solzah in prebedelih nočeh, ko je videla uničene svoje nade. Ali vedno tolažila je sebe in mater z besedami: •Moja mati bode živela ali mene Bog skuša.•

Vsak dan prišel je Granier s sinom. Prvi delal se je gospodarja. Cenil je pohištvo, dragotine, najemščine in sploh vse, kar mu je prišlo pod roke. Leonida pa je sedel v sobi pri Heleni in se razgovarjal z njo.

Nekega dne prišel je zopet stari Granier in rekel: •Glej, pojutranjem bode tvoja poroka. Jaz sem ti preskrbel lep zabavni večer. Mi bodedo namreč obhajati praznik na čast najvišjemu bitju in ti bodeš pri tem igrala ulogo boginje modrosti. Ti si lepa, mlada, veličastne vnanjosti, izvrstno se bode dalo to napraviti. Sedela bodeš v odprtem vozu v prekrasni obleki, roke in ramena bodo gola. Lasje bodo na grški način počesani in zviti; pred tabo bode se kadilo zazigalo in pesni bode se pele tebi na čast.•

•Gospod, kaj hoče pač to biti?• rekla je Helena nevoljna.

•Kaj, to vendar ni nič čudnega! Ali ne bodeš sedaj žena republikanca? In kot žena Leonidova se moraš pač

posojilo, plača za vsakih 100 gl. 50 kr. vpianine. Druzih stroškov pri tem nima nobenih, če plačuje redno vsaki mesec; ako pa ne plačuje, mora vsaki teden krajcar plačati za zamudo.

Vzajemno podporno društvo pa od 1. februarja vsprejema tudi hranilne vloge in jih obrestuje s 4 1/2 od sto. — Društvo se je osnovalo iz blagega namena: ljudem z malimi tedenskimi donoski pomagati, da si kaj prihranijo, ali če so v potrebi, da jim pride na pomoč s posojilom. — Bog daj novemu potrebnemu društvu svoj blagoslov!

Društvo vodijo: Načelnik Sim. Pogačar, hišni posestnik itd. v Ljubljani, načelnikova namestnika kanonik Andrej Zamejic in deželni primarij dr. Vinko Gregorič, zapisnikarja Feliks Stegnar, c. kr. učitelj in deželni poslanec, in Fr. Petrič, trgovec v Ljubljani; kot udje ravnateljstva: Ivan Fabian, trgovec, profesor, dr. Ivan Janežič, vikar Andrej Kalan, kanonik Karol Klun, mesar in posestnik Ferd. Kozak, mestni župnik Mart. Malenšek, prokurist Ivan Mathian ml., mestni kapelan Ivan Oblak, trgovec Franc Peterca in Ivan Peterca, vodja Fr. Povše, odvetoik in dež. odbornik dr. Fr. Papež, posestnik Andr. Pavlovič, trgovec Fr. Rojnik, tajnik Jos. Šiška in odvet. koncipijent dr. Ivan Šušteršič.

Leta 1890 so izvozili iz naše države *fajec* 609.290 q (metričnih centov, 100 kilogramov je 1 metrični cent, kar

se zaznamuje s črko q). Za ta jajca je prišlo v Avstro-Ogersko 16.146.185 gl. Koliko se je pa jajec doma porabilo? Kokoš zares zlate nose. Skrbite toraj, gospodinje, da bodete umno oskrbovale svoje putike in marsikatera desetina vam bode padla v žep.

Nov denar. Kmalu bode prišel temu in onemu nov denar v roke. Po novem denarju ne bomo imeli več goldinarjev, ampak šteli bomo na krone: Jedna krona bode vredna ravno 50 sedanjih krajcarjev. Krone bodo kovane iz srebra. Večji denarji po 10 in 20 krom bodo pa zlati. Drobiž bode pa deloma iz nikelnja, deloma iz bakra. Iz 1 kg. zlata bodo nakovali za 3.280 kron. Iz 1 kg. srebra bodo nakovali pa 200 kron. Jedna kron bode tehtala 5 gramov; jeden zlat za 20 krom bode tehtala pa 609756 (toraj nekoliko več kot 6 gramov.) Drobiž bode po 20, 10, 2 in 1 vinar. Dolgo časa bode pa še sedanjji denar v rabi. Lahko bomo povsod plačevali ali s sedanjim ali pa z novim denarjem. Mesto jednega goldinarja bomo dobili ali pa plačevali 2 kroni. Sedanjji papirnati denar bode ostal še več let v veljavi, dokler ne dobi država toliko zlata, da bode zamogla zadosti zlatega denarja nakovati.

Kam skopost privede. Pred kratkim časom umrli ste v Parizu dve stari sestri. Radi skoposti si niste privoščili zimske obleke in posteljine odeje. Bivali ste v nezakurjeni sobi. Necega jutra dobili so obe smrznjeni.

se posebno izkazati. Čas je, da pustiš že tiste stare navade in neumnosti. Ti se moraš vesti, kakor nekdanje Rimljanke in Spartanke in ne kot tiste plemenite gospe iz kraljevih časov!

»Ali, gospod, rimske in spartanske žene živele so same za-se tiho v hišah pri delu in se niso skoro nikoli kazale v javnosti, še manj pa pri obredih.«

»Ali bodeš tiho! . . . Jaz ne trpim nič ugovorov, ti bodeš ubogala, pa je!«

»Gospod . . .!«

Helena hotela se je še braniti, ali v tem trenutku čutila je, da jo je nekdo potipal za ramo. Obrnila se je in videla Leonida, ki je prste na usta položivši ji dal znamenje, naj molči in ne ugovarja očetu.

Stari je na to kmalu odšel, ker je imel dovolj dela, da je izmeril vse vrtove, travnike in vse drugo posestvo.

»Gospodična, ne ugovarjajte mojemu očetu«, rekel je Leonida, ko je bil sam ostal, »to ni potem nikoli nič dobrega, ali le potolazite se, jaz ne bodem trpel, da bi se vi morali skazovati pri tej svečanosti. Ako bodete moja žena, bodete moja in ne državina . . . Jaz vas bodem ljubil . . . in gotovo ne bodete nesrečni pri meni . . .!«

IV.

Republikanska svečanost opravila se je brez Helene, ker Leonida ni hotel dovoliti v to. Boginja modrosti predstavljala je druga deklica. Določenih osem dnij je preteklo in napočil je osodepolni dan. Helena klečala je v svojej sobi in molila, da bi Bog njeno mater, za katero se je žrtvovala, še prav dolgo ohranil živo. V tej

čisti krščanski veri vzgojena smatrala je vedno zakon kot svet zakrament in njegove dolžnosti za svete . . . in sedaj naj bi vedno zvestobo obljubila možu, ki le hrepeni po njenem bogastvu, in položila svoje čiste roke v roke s krvjo omadeževane . . . Le jedna misel tolažila jo je pri tem, ta namreč, da je z milimi prošnjami dosegla pri Leonidu, da bode njiju zvezo blagoslovil tudi katoliški mašnik, in tolažila se je, da bode pri vsem tem zveza cerkveno sklenjena veljavna pred Bogom.

Genovefa prišla je v sobo in jela pripravljati obleko. Ni bilo niti cvetic niti dragotin na njej. V tistih časih ni bilo videti lišpa. Razločka med bogatim in revnim ni bilo nikjer videti. Vsakdo se je bal, da ne bi sumnja in zavist, ki ste takrat najbolj gospodovali med ljudstvom, provzročile nevarnosti za življenje. Ko se je oblekla v priprosto obleko in dejala navaden klobuček na glavo, šla je v sobo, kjer sta jo že pričakovala Brut in Leonida Granier z notarjem. Ta je še jedenkrat prebral pogodbo.

»Tukaj je sedaj tožbeni list«, rekel je Brut, »Leonida gré sedaj v ječo po svojo taščo.«

Pri teh besedah je srce Helenino utripalo od veselja, ali ko se je nekoliko po sobi ozrla, mislila si je: »Uboga mati bode se vrnila in našla hišo tako oskrunjeno. Ta surovi Brut piše s pisalnim orodjem rajnega očeta! Oj koliko bode trpela uboga mati!«

Vstala je in šla v prednjo sobo, kjer je Genovefa tiho jokala.

»Uboga gospa prišla bode iz ječe in bode prisotna pri tej poroki; gotovo od žalosti umrje. Bog kaznuj ta dva hudobneža!« tarnala je Genovefa.

Ko so natančneje pregledali shrambo, dobili so vrednostnih papirjev za 250.000 gld.

Bogatín Guld, ki je zapustil 3000 milijonov gld., že v grobu nima miru. Cela družina tatov je sklenila njegovo truplo vkrasti, da bi od sorodnikov izsilili mnogo denarjev za povrnitev trupla. Radi tega morajo strahovati in dan na njegovem grobu.

Starost živalij. Med vsimi štirinožnimi živalimi pogine najhitreje verveca. Živi komaj 7 let. Zajec živi 8, ovca 10, lisica 15, mačka 18, vol 20, konj 30, lev 60 in slon celo 200 let. Med pticami živi najdalje papiga, ki živi večasih 120 let. Tudi orel včaka lepo starost 100 let.

Da bode posušeno meso okusno in da ne bode izgubilo prav nič svojih redilnih snovij, postopek tako-le: Zvrgaj meso, katero misliš dati v sol. Za 1 kg mesa pripravi v kaki posodi 40 litrov vode. V vode daj 8 funtov soli, 12 lotov solifra (salpetra) in 12 lotov kandi sladkorja. To vodo kuhaj v kotlu ali pa v velicih loncih toliko časa, da jajce, djano v vodo, na vrh priplova. Potem se ta voda ohladi. Med tem naloži mesa v bobor ali kadi; večje kose na dno, manjše zgoraj in vlij ost vodo čez meso, tako da je vse pod vodo. V tej vodi ostanejo manjši kosi 7—8 dni, veliki pa 12—14 dni. Nato se misli na zraku, da gre mokrota od njih, nato devajo v dimnik.

Razne novice.

(Vdanestne izjave) poslane so prevzvišenemu gospodu knežokofu ljubljanskemu z novega naslednje občine: Dole pri Litiji, Dolsko (fara sv. Helena), Hotedršica na Notranjskem, Jarše pri Mengšu, Device Marije v Polju pod Ljubljano, Raka na Dolenjskem, Tržiče pri sv. Trojici na Dolenjskem in Vojško nad Idrijo. Slava!

(Remarski vlak v Rim.) Kakor smo že poročali, obhajajo naš sveti oče Papež Leon XIII. dne 27. tega

meseca svoj 50letni škofovski jubilej. Ker se bo ta slavnost vršila celo to leto, bodo katoličani v obilnem številu romali v večno mesto ob tej slovesni priložnosti. Oj vseh krajev naznanjajo se posebni remarski vlaki v Rim, gotovo bi bilo lepo, ko bi se napravil tudi posebni vlak za Slovence. Gotovo bi marsikomu ta lepa prilika dobro delala, da si ogleda po jako nizki ceni in dobro vredenem vozenu redu prekrasne laške pokrajine. Morda bi bil za to pr-

•Moj Bog! šepetala je Helena, »bodi mi pomoč v tej stiski, daj mi moč v težkih dolžnostih! . . . Zakaj nisem pač jaz umrla mestu matere?«

Ura je bila jednajst.

•Koliko časa pač ni matere, morebiti jo nočejo izpustiti.«

•Gospodična, tega ne, Leonida se preveč veseli znamenitve, poglejte, so že pred hišo . . .!«

•Vendar!« rekla je Helena in tekla materi naproti.

Bleda markiza stopila je na hodnik. Za njo sel je Leonida v praznični obleki. Helena objela je svojo mater ali glas njen udušile so premnoge solze. Leonida odšel je v sobo in Helena prišla je mater za roko in rekla:

•Draga mati, vsi so notri; iz usmiljenja ravnaj z njimi dobro, prijazno . . . naša usoda je v njih rokah . . .«

•Moje dete! Kolika skušnjava; umrla bi rajši, ko tebe dala temu hudodelcu, ko bi ne vedela, da bodeš morala potem tudi ti umreti!«

•Mati, le tiho bodi, jaz sem srečna, ako sem pri tebi, nič se mi ne more potem zgoditi!«

•Ali ta Leonida!«

•Ni tako zloben, kakor oče, obe ga bodeva skušale popeljati . . . ali pojdiva v sobo . . . bodi prijazna z njimi.«

Ko sta v sobo stopili, pozdravil ju je Brut bolj po strani in jel brati. S to pogodbo vzete so bile ubogima ženama skoro vse pravice. Prisle ste pod oblast Leonidovo in seveda potem tudi pod Brutovo . . .

Markiza se je podpisala. Nato ženin in nevesta, in potem priče. Nato bli so v mestno hišo. Leonida govoril e iskrene, zvestobo obljubujoče besede; Helena ponovila

jih je srčno. Potem bila je velika pojedina, kjer se je napivalo seveda najbolj republikni in jakobinskim vrakom, zlasti, ker je bil zraven siloviti krvolok Jozef Lebon in je bilo tudi dosti vina. Zvečer blagoslovil je pa zakon, ne da bi vedel zato stari Bruto, na skrivnem duhovnik.

V.

Zakon prinesel je Heleni vse krize in težave, katerih se je bala. Ali vendar prenatala je vse rada največkrat vesela. Posrečilo se ji je pridobiti neko nadoblast nad svojim možem z dobrotljivostjo, milobo in uljudnostjo. Ze nekaterikrat je pregovorila moža, da ni stavil v klubu novih smrtnih predlogov. Veselila se je svojih zmag in upala v boljšo bodočnost, vsaj njena dobra duša zahtevala je le odpuščanje.

Zdaj je napočil deveti termidor (mesec ljudovlađe, ko se je zopet mir pričel po dveletnem viharju in mrirtvi. Robespierre, najhujši krvolok, umri je na morišču v Parizu. Za tem prišli so drugi krvoloki na vrsto. Brut Granier in Josef Lebon bila sta oba ob enem pred konvent postavljena in poplačala svoje moritve nedolžnih žrtev s smrtjo na giljotini. Tudi Leonida so odpeljali v Pariz v ječo, kjer je pričakoval obsodbe. V trenutku, ko so ga odpeljali, srečal se je z očmi Heleninimi, videl je, kako je žalostno gledala za njim. Vest se je jela v njem oglašati. Jel se je kesati.

Dva dni bil je že v ječi in čakal obsodbe; vedel je že tako, kakšna ga čaka.

Noč je prišla. Leonida sedel je v globoki ječi, bolj grobu, ko človeškemu bivališču podobnej. Sence, ki jih je napravljala svetilka, delale so ječo še groznejšo. Otostno

liko čas sredi meseca aprila najugodnejši, železi je v tem oziru vendar glasov iz drugih krajev. — Vožnja do Rma bi iz Ljubljane trajala kakih 25 ur ter stala za 3. razred okoli 25 gld. — Ako se za pripravo romanja oenuje kak odbor, je pripravljen g. Pavlin prevzeti skrb za vlak.

(Oporeka.) Nedavno umrla gospd. Fr. Ovičaj je, kakor čujemo v oporoki, volila svoje imetje (h šo na Kongresnem trgu, v kateri je Kleinsmayr-Sambergeva knjigo-tržnica) ljubljanski škofiji. Obresti imetja rajne dobrotnice naj se v smislu oporoke porabijo za zgradbo frančiškanskega samostana pri Materi Božji na Brezjah. Kader je plačana ta zgradba, naj se rabijo obresti za vzdrževanje nadnormalnega števila ljubljanskih bogoslovcev, dokler je v deželi pomanjkanje duhovnov. Ako pa poneha to pomanjkanje, naj se iz obresti revnim novomašnikom dajejo podpore za hišno upravo.

(V Babinca pri Ljutomeru) je dné 18. decembra prišel Marko Lipša iz Lokávec pri Sv. Križu, star 19 let. Podal se je v dvor gospoda Obreza. Ker so psi začeli preglašeno lajati, podal se je gospodar, da zvé za vzrok. Opazivši Lipšo ga vpraša, kaj da želi. Vprašanec odgovori: „Po mojo uro sem prišel.“ Gospodar: „Kdo ima uro?“ Ptujec imenuje osebo. Potem gospodar pripomni: „Pojdi, naj ti uro vrne, potem pa odidi.“ Komaj te besede izpregovori, udril ga je ptujec z nečim po glavi tako močno, da je rano moral zdravnik prevzeti na skrb, mladeniča pa sodnik.

njegovo lice narnanjalo je dovolj, kakšne misli se mu podé po glavi. Vse, kar ima smrt in temna večnost strasnega za hudodelca, prišlo mu je pred oči. Prihajale so mu v zivi domisljiji pred oči sence onih, katerih smrt je bil on provzročil. Od vseh svojih krepostij mu ni ostala druga, kakor srénost in pogum spreminiti se v nič, kar je bila po jakobinskih pojmih smrt.

Kakor v sanjah sedel je v ječi, ko zasliši ropot pri vratih. Pogleda, kaj je, in glasen vzdih se mu izvije iz praj. Zdelo se mu je, da vidi pred saboj prikazen. Stegnil je roke in rekel:

»Helena, ali si ti?«

»Da, jaz sem«, odgovorila je Helena, »danes prišla sem z materjo v Pariz. Izprosilá sem si dovoljenje, da smem črez noč ostati pri tebi.«

»Helena, toliko dobrot pač nisem zaslužil«, odgovoril je Leonida, »ti bi me morala sovražiti!«

»Ali ne veš, Leonida, da sem jaz obljubila tebe ljubiti, ker si mi dal zopet mater in kot tvoja žena sprejela sem vse dolžnosti, ki vežejo dobro soprogo.«

»Jaz sem te onesrečil in vendar — —.«

»Saj tega nisi bil ti sam kriv!«

»Moj oče pač ni bil za tako nesrečno življenje rojen! Bil je prej priden delavec, ali krivi preroki, ki so prihajali iz Pariza, pripovedovali so, da so vsi ljudje jednaki, da ima vsak pravico do vsega. On jim je verjel, postal je republikanec, jakobinec. Ker ni hotel, da bi bil kdo več, kakor on, pošiljal je plemenitnike in bogatine v smrt na giljotino . . . jaz sem delal po njegovem vzgledu, zato bodem jutri umrl po njegovem vzgledu. Ali zakaj se jokuš?«

(Železnica Poljčane-Konjice) meci 16 ¹/₂ kilometrov. Delo se je začelo dné 20. junija 1892. Prago so pa, kakor smo že poročali, odprli dné 19. decembra. Ista plaza skoz devet občin v okraju Celjskem in Mariborskem, ima dve postaji in tri postajice. Tlo za tir je široko tri metre. Nova naprava velja okoli 350.000 gld., na jeden kilometer pride po 23.000 gld. Denar se je dobil s posojilom, od katerega dežela plačuje po 4% obrestij; okraj Konjice je dolgil plačevati obresti od 150.000 gld. glavnice, razven tega je odkupil tlo za železno cesto, knez Windischgraetz je pa dotične dele svojega zemljišča odstopil brezplačno.

(V Zrečah pri Konjicah) je za občinskega predstojnika zopet izvoljen vrli gosp. Rušnik Valentin, svetovaleci so gg.: Tribnik Ludovik, Videčnik Franc, Orož Janez, Dobnik Peter, ostali odborniki pa gg.: Marinšek Simon, Karba Matija, Lamut Mihajel, Rožen Janez, Stebernak Janez, Hren Martin, Jančič Janez. Volitve vršile so se mirno in torej malone soglasno.

(Iz škofovine Mariborske.) Č. g. Kotnik postal je župnik na Muti, č. g. Marinč pa provizor v Šoboti č. g. Stolc ostane kapelan v Zrečah.

(Pri pošti in telegrafu) je na Stajarskem 1891 službovalo 1056 uradnikov, med njimi 311 oseb spoja ženskega. Največ dohodkov na slovenskem delu dežele imele so pošte po sledečih krajih: Maribor 81.960 gld., Celje 42.436 gld., Ptuj 25.990 gld., Radgona 16.004 gld.

»Jaz se jokam, ako mislim na tvojo prihodnjost . . .«

»Moja prihodnjost je čisto priprosta: Jutri bodem zaslisan, obsojen, umorjen.«

»Toda tvoja duša in Bog?«

»Bog, kaj govoriš o njem, kaj mi more on pomagati?«

»Vse, ako le hočeš; za jedno besedico kesanja dá ti on celo srečno večnost . . . Anton, pomisli na to . . . Bog je dober, njegovo usmiljenje je večje, ko njegova pravičnost!«

»Anton . . . Bog! ti mi tukaj govoriš, kakor moja rajna mati. Vesel sem, da ona ni vsega tega doživela.«

»Ali ti nje ne ljubiš ali nočeš biti združen z njo?«

»Dragi Anton, Bog sam ti ponuja roko! Njegov Sin sam je rekel, da je v nebesih večje veselje nad jednim spokorjenim grešnikom, ko nad devetindesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore . . . Ali ti nočeš napraviti svojemu Stvarniku takega veselja?«

»Ali je pa vse to tudi res? . . . Včasih sem veroval.«

»Veruj se sedaj! Ob uri, ko prideš na drugi svet, vsaj lahko pričakuješ od Boga . . .«

»Res je, draga Helena! Ti si me storila zopet otroka, kakor sem nekda pri materi sedel na naročju, ko mi je pripovedovala o Mariji in svetnikih. Zakaj nisem umrl takoj v zibeli . . . Zakaj sem moral ti zadnji dve leti živeti!«

»Dragi Anton! Bog se te boče usmilil, ali res obzaluješ iz sren?«

»Iz vse duše, iz vseh močij prosim Boga odpu-

(Za tole pri sv. Jarneju) blizu Konjic so svetli cesar poklonili iz lastnega premoženja 200 gld. podpore.

(Na Debrni) je v okrajnošolski svet izvoljen č. g. kapelan Kardinar na izprazneno mesto njegovega prednika. Hvalvredno je, da so se tamošnji davkoplačevalci v največjem času postavili na lastne noge ter pri volitvah pogubonosnemu „liberalizmu“ na škodo dobro glasujejo v zanesljivo krščanskem duhu. Povodom zadnjih občinskih volitev je neki šaljivec rekel, da se pri volitvah izpolnjujejo tam besede: „Zadnji bodo prvi, prvi pa — zadnji.“

(Tržna cena v Mariboru.) Pšenica 5 gld. 55 kr. do 95 kr., riž 4 gld. 30 do 70 kr., ječmen 3 gld. 85 kr. do 4 gld. 25 kr., oves 2 gld. 65 do 85 kr., koruza 4 gld. 45 do 65 kr., proso 4 gld. 35 do 75 kr., hajdina 5 gld. 10 do 50 kr., fitol 4 gld. 80 kr., vse po hektolitru; puran 1 gld. 40 do 90 kr., goska 1 gld. 30 do 60 kr., raca 70 do 90 kr., kopun 1 gld. 50 kr. do 2 gld. 50 kr.; kilo kislega zelja 10 kr., kisle repe 10 kr., slanina (špeha) sveže 46 do 50 kr., porojene pa 65 do 75 kr., jajce 4 kr.

Dopisnica uredništva: G. A. L. na D, I. D. v B., F. Š. v R. in drugi. V prihodnjem listu; za ta prepozno došlo. Sploh prosimo gg. dopisnike, da nam vsaj do nedelje pred tistim četrtkom, ko izide „Domoljub“ dopolnjejo svoja poročila, ker zaradi ogromnega natisa ne moremo s tiskom čakati zadnjih dnj. — G. Iv. P. v Št. O.: V Trstu

ščanja za svoje grozovitosti, svoje hudobije . . . Tako zelo sem ga bil razžalil.

•Svetniki so grešili in kes jih je odvezal pregreh, pokora pa jih je spremenila v svetnike.

•Ponovi mi, Helena, te zadnje besede se jedenkrat! Zlasti zaradi tebe sem najbolj kazni vreden. Tolaži me v zadnji uri in reši mi dušo, ako tudi je že izgubljeno telo.

Pri teh besedah padel je Granier pred kolena svoje zene in ji poljubljal roke in močil s solzami. Ona pa ga je vzdignila, vzela v roke sveto knjigo in brala iz nje Antonu, ki jo je poslušal pazljivo.

Noč je pretekla med molitvijo in branjem; združila sta svoje misli ob robu groba.

Ko se je zaznal dan, vstala je Helena, poljubila Antona, dala mu srebrni križec, katerega je bila vedno pri sebi nosila in šla potem iz ječe.

Mati njena, markiza pl. Kursy, med tem ni bila brez dela. Šla je k več vplivnim osebam, zlasti k poslancem okraja Artoiskega in jih prosila, da bi rešili Graniera, kar so vsi obljubili. Drugi dan bil je Granier oproščen in Helena bila je tega srčno vesela, in je Boga hvalila, kakor bi ji bil vrnil moža po njenem srcu in volji.

Teško ga je čakala v gostilni, kjer se je bila nastanila. Prisel je v obleki, ki je naznanjala njegov namen. Bil je v obleki republikanskega vojaka, ki so imeli iti na mejo proti sovražniku.

Leonida bil je vesel in odločen; sel je k gospej pl. Kursy in ji hvaležno roko poljubil, potem se je obrnil k Heleni in ji rekel: •Draga žena, ta obleka ti pové moj namen. Jaz nisem tebe vreden, sedaj se-le vidim razliko med seboj in teboj. Ti si tako čista in sveta, ali jaz nesrečenž . . . Ali jaz hočem se skazati tebe vred-

izbaja „Primorski list“ na „Prim. Slovesec“, v tem je pomota. Naroda se z naslovom: Primorski list v Trstu. Via Montuzza 3. — G. Fr. K. v N. pri R.: Nadov se glasi: Joe. Boliš, posestnik. Bosenka Dubica.

Listnica upravištva: Današ pošljemo list tudi še vsem onim starim naročnikom, ki se niso odpovedali. Prihodnjo številko bomo poslali pa le tistim izmed starih naročnikov, ki bodo do tje obnesli naročbo. Zato nujno prosimo dotične gg. naročnike, naj nam takoj odpoljejo naročnino, da jim moremo pravočasno poslati prihodnjega „Domoljuba.“ — Novim naročnikom lahko postrežemo tudi še s prvoletojnjo številko.

Tržne cene v Ljubljani

dne 18. januarja

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica hktl.	4	11	Špeh porojen, kgr.	—	64
Reš.	4	69	Surovo maslo.	—	81
Ječmen.	3	54	Jajce, jedno	—	3
Oves.	2	72	Mleko, liter	—	16
Ajda.	5	57	Govaje meso, kgr.	—	64
Proso.	4	26	Taleče	—	64
Koruza.	4	13	Svinjako	—	55
Krompir.	3	20	Koštranovo	—	40
Leča.	12	—	Pišance	—	45
Grab.	13	—	Golob	—	30
Pilol.	10	—	Senč, 100 kgr.	—	233
Maščo.	—	94	Slama.	—	205
Mašč.	—	66	Drva trda, 4 kub. mtr.	—	7
Špeh svež.	—	54	„ mehka.	—	5

nega. Sedaj se bojujejo na meji; tam hočem ali kot junak umreti ali pa z junaštvom tebe zaslužiti.

•Dragi mož, s takim kesom je vse popravljeno.

•Seveda pred teboj, ker si bolj Bogu podobna, ko ljudem, ali na svetu ne! Tebe ne smé radi mene obiti rudečica, jaz hočem svojo mladost in hudobijo pokriti z junaštvom.

•Pojdi torej, ali misli na svojo zeno, ki te ljubi, in bode molila, da se vrneš srečen in zdrav.

•In vi, gospa, obrne se Leonida k markizi, •ali mi morete odpustiti?•

•Da, ali jaz storim več, jaz vas blagoslavljam in ako se vrnete, bodem zaupljivo svojo hčer izročila v vaše roke.

•Jaz vzamem srečo življenja seboj: srčnost umreti! Moja mati, moja Helena, zdravstvujte!•

Sel je na mejo k vojski, ki je imela črez Alpe iti v Italijo pod poveljstvom mladega generala Napoleona Bonaparteja, ki je postal takrat prvič poveljnik v vojski. Deset mesecev pozneje padel je Leonida v nekej bitki v gorenji Italiji. Držal je besedo; odlikoval se je s srčnostjo v dóbi, ko je bilo samozatajevanje občna postava. Helena ga je objokovala, kajti ljubila ga je bila od dné, ko je bil nesrečen postal . . . od onega dneva, ko mu je vse lahko odpustila.

Po smrti svojega moža dala je ona posestva, ki si jih je bil njen mož pridobil po krivici, njihovim posestnikom nazaj, dve leti živela je na to z materjo v samoti, potem pa se je omožila v drugič in našla v tem zakonu vso srečo, katero je bila poprej žrtvovala najsvetejšej dolžnosti, čisti, pravi otročji ljubezni do svoje matere.

Priloga številka „DOMOLJUBA“ izide dne
1. februarija 1893 zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj 14. januarija:	41,	80,	47,	38,	55.
Gradeo, 14. januarija:	75,	30,	1,	59,	43.
Linc, 7. januarija:	16,	87,	63,	22,	42.
Praga, 1. januarija:	18,	42,	60,	69,	20.

Prisrčno zahvalo

izrekan podpisava vsem p. n. gospodem, ki so pripomogli, da se je zadnje spremstvo mojega nepozabnega, preljubljenega soproga, gospoda

Ivana Šega,

posestnika, trgovca itd. itd.

t. m. take vspodbudno izvršilo, kar mi je v globoki žalosti ne mala tolažba. Osebito se zahvaljujem pred. g. župniku J. Voglarju za njegovo vsestranske skrb v bežani in pri pogrebu. Srčna zahvala domačemu g. duhovnemu pomočniku in sosednim št. gg. duhovnikom, ki so kljub jako slabi poti prišli skazat rajnemu zadnje čast. Isto tako boji prisrčna zahvala občinskemu odboru, školskemu vodstvu in vrlim pevcom za v srec se-gajoče pesmi ter mnogim prijateljem iz Ribnice, Loškega Potoka itd., ki so prišli k pogrebu. — Vsem, vsem Bog stotero povrni!

Sodražica, 14. januarija 1893.

13 (1)

C. POLTNIG,
trgovec z mešanim blagom
v Domžalah,
priporoča svoje zalogo

špecijskega in barvarskega blaga,
blaga za moške in ženske obleke,
barhenta, kotonine, nogovic, čipek,
trakov, črevljev, vsakovrstnega su-
kanca, volne v štreneh in zvitkih,
šivank itd. itd.

Isto tako ima v zalogi
raznovrstno železnino
po najnižji ceni.

9 (1)

Pri sitem drž.
jablku.

P. PSERHOFER

Zum goldenen
Reichsapfel.

11 (12-4)

Iokarnar na Dunaju, I., Singerstrasse 15.

Kri čistilne kroglice, paprej univerzalne kroglice imenovane, so stara-znano zdravilno sredstvo. — Že mnogo desetletij so te kroglice splošno razširjene, mnogi zdravniki jih zapisujejo, in malo je radbin, v katerih ni malo zaloge tega izvrstnega domačega zdravila. — Od teh kroglic velja: 1 škatljica s 15 kroglicami 21 kr., 1 zavoj s 6 škatljicami 1 gid. 5 kr., pri ne-frankovanej pošiljavi po povzetju 1 gid. 10 kr. — Če se naprej pošlje denar, velja s poštnine prosto pošiljati: 1 zavoj kroglic 1 gid. 25 kr., 2 zavoja 2 gid. 30 kr., 3 zavoji 3 gid. 35 kr., 4 zavoji 4 gid. 40 kr., 5 zavojev 5 gid. 20 kr., 10 zavojev 9 gid. 20 kr. (Menj nego je en zavoj se ne more odposlati) — Prosi se, da se zahtevajo isrečno Pserhoferja kri čistilne kroglice in gleda na to, da ima vsaka škatljica na pokrovu na navodilu za rabo stoji: imenski pečat J. Pserhofer in sicer v rdeči barvi.

Balm za ozebljine J. Pserhoferja, 1 lonček 40 kr., s frankovano pošiljati 65 kr. — Trpotčev sok, proti kataru, hripavosti, krčevitemu kašlju itd. 1 steklenica 50 kr. — Ameriška maša za protin, 1 gid. 20 kr. — Prašek proti potenju nog, škatljica 50 kr., s frankovano pošiljati 75 kr. — Balm za gušo, 1 flakon 40 kr., s frank. pošilj. 65 kr. — Zdravilna esenca (Pražke kapljice), proti sprjenemu ledou, slabej prebavljivosti itd. 1 stekl. 22 kr. — Angleški dušezni balm, 1 steklenica 50 kr. — Fijakarski prašek, proti kašlju itd. 1 škatlja 35 kr., s frankovano pošiljati 60 kr. — Tannochinin-pomada, J. Pserhoferja, najbolje sredstvo za pospeševanje rasti las, 1 škatljica 2 gid. — Univerzalni obliš, prof. Steudela, sredstvo primerno ranam, oteklinam itd. 1 lonček 50 kr., s frank. pošilj. 75 kr. — Univerzalna čistilna sol A. W. Bullrich-a. Domače zdravilo proti posledicam slabega prebavljanja, 1 pak. 1 gid.

Razen tukaj omenjenih izdelkov ima še vse v avstrijskih časopisih naanajene tu- in inozemske farmacevtilne specialitete in se vsi predmeti, ki bi jih ne bilo v zalogi, na zahtevanje točno in po ceni preskrbe — Pošiljate po pošti avriš se najhitreje proti predpošiljavi zneska, večje pa tudi proti povzetju. — Če se denar naprej pošlje (najbolje po poštnaj nakaznici), je poštnina desti nižja, nego pri pošiljatih s povzetjem.

Zgoraj imenovane specialitete dobirajo se tudi v Ljubljani pri G. Piccolli-ju.

Neobhodno potrebno za vsako gospodinjstvo je

Kathreiner-jeva Kneipp-a sladna kava

z okusom navadne kave. Ta kava daje to nedosežno prednost, da se škodljivemu vživanju namestane ali s surrogati pomirane navadne kave lahko odrečemo in dobimo okusnejšo, pri tem pa še zdravejšo in redilnejšo kavo. — Neprekoaljiva kot dodaja navadni kavi. — Po-naredeb se srbno izogibaj. — 1/2 kilo 25 kr. — Dobiva se povsod.

Pristno samo v belih zavitkih s podobo župnika
Kneippa kot varstveno znamko. 10 (24-1)

Koverte s firmo
vizitnice in
trgovske račune
priporoča

Katol. tiskarna
v Ljubljani.

Na prodaj sta

DVA OSLA

kreпка in dobra za vožnjo.

Tudi komata sta na prodaj. — Več se
izvé pri upravnistvu „Slovenca“. 13 2-1

Henrik Zadnikar

pasar in srebrar

v Ljubljani, Sv. Petra cesta 17

se priporoča velečastitaj duhovščini v napravo in popravo vsakovrstne

cerkveno posode

iz bronu in srebra v poljubnih slogih z zagotovilom trajnega, dobrega dela in najnižje cene.

Napravlja na željo cerkvenih dela za pisčilo na obroko. Sprejema stare reči v pronovljenja, t. j. v popravljenju in prilačevju. 76 34-6

V zalogi ima vedno različne cerkvene posode, stotako tudi strofevođe.

Gospodu lekarnarju Piccoltju

„pri angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta.

Podpisani javljamo s tem, da smo po Vas pripravljeno strukturo za želodec uporabili in vje zdravilno moč za želodec in ostale prebavne organe izkusili.

Na podlagi tega priporočamo to delujoče domače zdravilo vsakemu, ki bi je utegnil potrebovati.

Peter Studenec, župnik, Canfanaro, Istra, 1891. — Mihalj Bogulin, župnik Ajdovca, 1891. — Josip Čeraka, župnik, Vuhred, 1891. — D. Ivan Gabrieliš, župnik, Gallignana, Istra, 1891. — Ivan Bales, župnik, Sv. Martin pri Albion, Istra, 1891. — D. Anton Usmani, koopera/or in katehet, Rogosnica pri Šebaniku, Dalmacija, 1891. — D. Caproni, župnik in dekan, Levico, Tiralako, 1891. — Ferdo Babiš, župnik in kanonik, Ravna Gora, Hrvaško, 1891. — F. Benedelj, župnik, Dražgoše, Kranjsko, 1891. — Jurij König, župnik, Na Vinici (Weinitz), Kranjsko, 1891. — D. Luka Raicovih, kaplan, Glinič, Perasto, Dalmacija, 1891. — Avgust Žagar, župnik, Kupjak, Hrvaško, 1891. — Stefan Jenko, vikar, v Podkrajah, Ilirska Bistrica, 1892. — Josip Močvar, kanonik v Notem Mostu, Kranjsko 1892. — Anton Vedral, kaplan v Lischau pri Budejevicah, Češko, 1892. (52-1)

zadnja cena

R. Miklauc

v Ljubljani, Špitalske ulice šte. 5.

Zaloga vsake baže

gvantnega blaga za moške in ženske 72 9-8

kakor tudi vse vrste koca, kovtre, srajce, jope, nogovice, svilene in calgaste rute itd.

po najnižji ceni.

zadnja cena.

Izdajatelj: Dr. Ivan Jancič.

Odgovorni urednik: A. Kalan.

Tiska „Katoška Tiskarna.“

Anton Kersnič,

8 10-2

ključavničar v Hrovači pri Ribnici,

se priporoča prečast. duhovščini in al. občinstvu za napravo dobrih in trpešnih štedilnih ognjišč (šparherdov), okov za vsakovrstne stavbe, za popravo vsake baže strojev za kmetijstvo in šivanje, in turnskih ur, naprave tehnično (vag). Popravi tudi stare prelahke uteže. Iščuje grobna omrežja (Grabgitter) po načrtih, in razna cerkvena v to stroko spadajoča dela v poljubnih slogih. Cene so nizke, delo ukusno.

Podfosfornasto-kislj

apneno-železni sirup

prilaga lekarničar Julij Herbabny na Dunaji.

Ta še 22 let z največjim uspehom rabljeni, od mnogih zdravnikov najbolje priamani in priporočeni prami sirup rastaplja sluz, upokajuje kašelj, pomanjšuje pöt, daje slast do jedi, pospešuje prebavljanje in redilnost, uo jači in krepi. Železo, ki je v sirupu v lahke si prilagodjeni obliki, je jako koristno za narajanje krvi, rastopija v fosforno-apnene soli, ki se v njem, pa posebno pri slabotnih otrocih pospešuje narajanje moštij. Cene steklenice Herbabnyjevega apneno-železnega sirupa je 1 glj. 25 kr., po polji 20 kr. več za zavijanja. (Polovitišnih steklenic ni.)

Svarilo! Svarimo pred po-

naredbami, ki se pojavljajo pod enakimi ali podobnimi imeni, a se vendar porvje sestavi in svojem nönku popolnoma različna od naš ga originalnega 22 let obstoječega podfosfornasto-kisljega apneno-železnega sirupa. Zabeleži se

se toraj vselej izrečne Herbabnyjev apneno-železni sirup. Pazil naj se tudi na to, da je kraven stajajo oblastveno protokollirana varstvena znamka na vsaki steklenici in proučimo, ne dajte se zapeljati niti z nižjo ceno, niti z drugimi pretvezami, da bi kupili kake ponaredbe! 473 20-5 88 64

Osvrednja razpisi jainica za provincoje: na Dunaju, lekarna „sur Barmherzigkeit“ JULIJA HERBABNY-ja, Neubau Kaiserstrasse 75. Prodajajo ga gospođe lekarničarji: v Ljubljani J. Svoboda, Gab. Pleseli, Ubald pl. Trnkoczy, W. Mayr; dalje ga prodajajo v Celju: J. Kupferschmid, Baumbachovi dediči; na B-ki: J. Gmeiner, G. Prodam, A. Schindler, Ant. Mizzam, lekarničar F. Prodam, M. Mizzam, drog.; v Brezjah: A. Ruppert; na Sovodjem (Gmünd): E. Müller; v Celovcu: W. Thurnwald, P. Burnbacher, J. Kommetzer, A. Egger; v Novem mestu: A. pl. Sladovica; v St. Vili: A. Reichel; na Trbiču: A. Siegl; v Trstu: E. Zanetti, A. Sattina, B. Biscioletta, J. Saravallo, H. v. Leutenburg, P. Prendini, M. Ravasini; v Beljaku: F. Scholz, dr. E. Kumpf; v Curočji: J. Blahok; v Velikova: J. Jobst; v Wolfbergu: J. Hutk.

III. zvezek: POVESTI

Andrej Kalan

izšel je raynokař ter se dobiva komad 30 kr., po pošti 38 kr. v Katoliški Bukvarni in Tiskarni v Ljubljani. — Tudi II. zvezek je še v zalogi.